

Szociálpedagógus hallgatói reflexió a Hivatásórző Házban tett látogatás után

Látható, hogy régi kapcsolat fűzi össze az iskolát és a rehabilitációs központot. Jóérzéssel töltött el, már az első pillanattól, hogy milyen barátságosan és szívéjesen fogadtak minket. Az első beszélgető kör alakalmával, már azt láttam a csoporton, hogy mindenki feloldódott és a kezdeti feszültségek, szorongások megszűntek. Az előadó abszolút hiteles tudott maradni végig, és ezt tovább erősítette, hogy saját életútját sem tekintette tabu témának, saját betegségéről is őszintén beszélt. Előadása számomra akkor volt még megragadóbb, amikor a csoportunkat úgy kezelte, mint egy szenvedélybeteg csoportot és ezzel biztosította az alapot érveléséhez.

Ezt csak párszor fordult elő, és lehet csak én gondolom így, de nekem akkor ez volt az érzésem. Előzetes elgondolásom szerint az alkoholizmus kialakulásában mentális gondok, pszichológiai akadályok és a korábban bekövetkezett, feldolgozatlan lelki eredetű problémák állnak. Ezt bizonyítja az is, hogy egy olyan ember is aki, aki látszólag normális életet él, családjá, gyermeke szereti őt, rendelkezik munkahellyel, hogyan tud az alkohol rabjává válni.

Azonban azt is megértettem, hogy a szenvedélybetegség kialakulásában szerepet játszó okok felderítése és kiiktatása csak egy lépés, és szükség van olyan komplex terápiát nyújtó foglalkozásokra is, amelyek segítséget nyújtanak a szenvedélyektől menetes élet felé vezető úton.

Külön tetszett, hogy a hittel való mély kapcsolatot ápol a hivatásórző ház, ami véleményem szerint sokat segít a betegség kezelésében. Világossá vált számomra, hogy a szenvedélybetegek rehabilitációja, nagy szakmai tapasztalatot és tudást igényel, ezzel kapcsolatban mindenképpen fejlődésre és szakirodalmi tájékozódásra van szükségem.

A kísérőnk személye nagyon pozitív volt. Tetszett a nyitottsága és a mérhetetlen segítőkészsége és biztatása, hogy merjünk kérdezni, hogy semmi sem tabu. E mellett, ahogy haladt a nap egyre nagyobb tiszteletet éreztem iránta, nem csak azért, mert évek óta tiszta, hanem, hogy ekkora lelkesedéssel foglalkozik ma is sors társaival, elkötelezett a segítség mellett és, hogy folyamatosan képzzi magát, hogy még nagyobb hozzáértéssel tudjon segíteni a szenvedélybetegeken.

Nagyon megható, és egyben megrázó volt hallgatni Tamást. Borzasztó volt nézni, hogy mennyire megtört, hogy mennyire szégyelli magát, de ugyanakkor iszonyú megható volt látni benne, az elszántságot is, a gyógyulni akarást, és egy-egy alkalommal amikor nem lesütötte a szemét, lehetett látni a reményt a szemében, hogy gyógyul. Teljes szívemből drukkolok neki, és nagyon sokszor gondolok rá (is), hogy sikerüljön neki az újra kezdés, a talpra állás és az tartós is legyen.

Attila bemutatta a házat, körbevezetett minket az épületben. Elmesélte, hogy a kísérők mellett, egy orvosi team is körülveszi a betegeket gyógyulásuk érdekében. Legfontosabb feladatuk, hogy tudatosítsák az alkoholistában, hogy beteg. Első lépés, hogy ezt a függő belássa és önszántából akarjon változni. Visszatérő üzenet a betegek számára, hogy amit

csináltak, az nem bűn. Az betegség, amit kezelni kell. Mindig a mai napra koncentrálnak. Arra, hogy a mai nap is alkohol nélkül teljen el.

Látogatásunkat egy közösen ebéddel zártuk a bentlakókkal. Úgy éreztem, mintha egy nagy családban lennék. Az épület maga is inkább egy többgenerációs családi háznak imponált. A személyzet együtt étkezik a betegekkel, közösen imádkoznak. Furcsa ezt leírnom, de nem láttam őket betegnek. Amit láttam, az egy közösség volt.

Megható volt Tamás története, aki pár hónapja van a Házban, és lelki tusáját vívja, még nem mindig nézett a szemünkbe, többször becsukta a szemét. Mély érzésű ember, aki többször beszélt az első szerelméről, ez a csalódás is erősen él benne. Nagyon szereti feleségét és kislányát, de belátja, hogy jobb nekik az élet most nélküle, és hosszú út vezet a boldog, hazugság nélküli családi hétköznapiok megéléséhez. Hívó vallásomat gyakorló emberként úgy gondolom, és hiszek is benne, hogy a hit ereje a közös ima segít a legtöbbet a fellépülésben. Aki ebben az intézetben nyugalmát megleli és a gyógyulás útján halad, az a Jóisten kegyelméből újra teljes életet élhet szeretetei körében, és a hite átsegíti a nehézségeken.

Még az is megütötte a fületem, hogy valamit ültetnek a bőrük alá és ha isznak az nagyon megtudja keseríteni az életüket ilyenkor. Azóta találok olyan emberrel, akinek már 10 éve ilyen van a szervezetébe és évente kapja az újabb és újabb beültetést. Érdekes volt a beszámoló, amit az egyik ott lakó mesélt az életéről és hogy jutott el idáig. Ahogyan hallgattam, nem néztem alkoholistának, hanem egy normális embernek. nem éreztem, hogy az volt. úgy gondolom neki is jót tett ez a kis pihenő a lelki megnyugvás az elmélkedés.

Több ilyenre lenne szükség az országba minden egyes szenvedély betegséghez. Igazából megvallva nagyon sok érdekes dolgot megtudtam a betegségről, az intézményről. Tetszett, hogy gyógynövényeket termesztettek. Hogy sok könyvet és filmet néztek amik segítik őket a felgyógyulásba a saját gondjuk megértésében. Jól éreztem magam, annak ellenére, hogy semmi kedvem nem volt hozzá.

2023. május 9.